

Súd: Okresný súd Dolný Kubín
Spisová značka: 6C/34/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5414200933
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 10. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Veselá
ECLI: ECLI:SK:OSDK:2014:5414200933.6

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Dolný Kubín samosudkyňou JUDr. Janou Veselou v právnej veci navrhovateľa: H. Ž., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom G. F., X. R. Č.. XXXX/XX, proti odporkyni: L. Ž., rod. F., nar. XX.XX.XXXX, bytom G. F., X. R. Č.. XXXX/XX, zastúpenej JUDr. Matejom Dubčákom, advokátom so sídlom v Dolnom Kubíne, Jána Hollého 3200/1, v konaní o vydanie bezdôvodného obohatenia, takto

rozhodol:

I. Súd návrh **z a m i e t a** .

II. Navrhovateľ je **p o v i n n ý** nahradiť odporkyni trovy právneho zastúpenia vo výške 202,55 eur , ktoré je **p o v i n n ý** zaplatiť právnemu zástupcovi odporkyne do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

Návrhom, doručeným tunajšiemu súdu dňa 05.03.2014, sa navrhovateľ voči odporkyni domáha vrátenia finančných prostriedkov vo výške 1.530,08 eur, ako aj náhrady trov konania. Návrh odôvodnil tým, že odporkyni počas rozvodu nechal Daňovým úradom Dolný Kubín poukazovať preplatky DPH, ako alternatívu k výživnému. Celková suma 1.530,08 eur jej bola poukázaná na účet v piatich platbách: dňa 22.02.2013 suma 355,66 eur, dňa 30.06.2013 suma 337,69 eur, dňa 31.07.2013 suma 16,98 eur, dňa 31.07.2013 suma 437,38 eur a dňa 23.08.2013 suma 382,37 eur. Do dnešného dňa neuznala tieto prostriedky ako alternatívu k vyživovacej povinnosti. Zároveň odmietla predmetné finančné prostriedky vrátiť, aj keď ide o financie z podnikania.

Odporkyňa v písomnom vyjadrení, doručenom tunajšiemu súdu dňa 16.04.2014 uviedla, že tvrdenie manžela v žalobe je neopodstatnené, nie si je vedomá obohatenia sa vo výške 1.530,08 eur. Nemá dôvod uvádzanú sumu považovať ako alternatívny spôsob platenia výživného na ich deti, nakoľko účet, na ktorý boli poukazované preplatky DPH Daňovým úradom Dolný Kubín spracoval len exmanžel. Jedná sa o internetový účet, ku ktorému nemala nikdy prístup, dodnes nepozná prístupové heslá, nemá PIN kód. Výpisy z uvedeného účtu chodia emailom na jej adresu, kde sa ona nedostane. Vlastí len bankomatovú kartu, ktorú nemôže používať. Exmanžel uvedené finančné prostriedky držal počas manželstva ako rezervu na výlety, v žiadnom prípade nie na výživu po rozvode. S podanou žalobu v žiadnom prípade nesúhlasí, navrhuje, aby ju súd zamietol v plnom rozsahu. Nemieni sa podieľať na úhrade trov konania, nákladov na cestovné a nákladov v súvislosti s podaním žaloby.

Súd na prejednanie veci nariadil pojednávanie, na ktorom vykonal dokazovanie výsluchom účastníkov konania, výpismi z účtu na č.l. 2 až 5 spisu, zoznamom konaní z č.l. 9 spisu, ako aj obsahom spisu tunajšieho súdu sp.zn. 8P/123/2012, 2P/19/2014 a 8P/33/2013.

Navrhovateľ vo svojej výpovedi uviedol, že podanou žalobou žiada vrátiť sumy preplatkov DPH, ktoré mal z podnikania a ktoré boli poukázané na účet vtedy ešte manželky. Zo spoločnej domácnosti bol nútený vystáhnúť sa vo februári 2013, pričom odporkyňa podala návrh na rozvod manželstva vo februári 2012, o čom on nevedel. Tieto preplatky dával na jej účet poukazovať preto, že aj predtým chodili na tento účet a takto to zachoval aj v prípade žalovaných preplatkov, pretože si bol vedomý, že aj po

odchode zo spoločnej domácnosti má vyživovaciú povinnosť voči ich deťom. S odporkyňou od odchodu zo spoločnej domácnosti nekomunikujú a prvýkrát jej dal možnosť oznámiť, že ide o platby výživného až na pojednávaní vo veci ich rozvodu. Odporkyňa to za výživné na rozvode uznať odmietla a hoci to za výživné teda nepovažuje, odmietla mu tieto preplatky vydať. Následne na to podal túto žalobu. Na otázky právneho zástupcu odporkyne uviedol, že účet, na ktorý boli poukázané preplatky DPH, založili spoločne s manželkou elektronicky. Tento účet viedol pre daňový úrad, aby naň poukazoval preplatky z toho dôvodu, že tento príjem bol sporadický, v rôznej výške a keďže nedokázali z bežného príjmu niečo nasporiť, tak si takýmto spôsobom na danom účte chceli urobiť finančnú rezervu. Vlastníkom a jediným disponentom daného účtu bola jeho bývalá manželka. Vytvárali ho asi pred 5 rokmi, dôvod prečo nebol vytvorený na jeho meno dnes už nepovie. Na otázku, či má prístup k účtu, uviedol, že jediným disponentom je odporkyňa. Výpisy z účtu, ktoré sú prílohou žaloby prišli emailom na adresu: zilkova@orava.sk. K tejto emailovej adrese má prístup. Na ďalšiu otázku uviedol, že vie o tom, že právne nejaká alternatíva výživného neexistuje. Ale ide o to, že potom čo už prestali z odporkyňou žiť v spoločnej domácnosti, tak na jej účet prišlo finančné plnenie, ktoré mohla použiť na výživné pre deti. Toto však ústne odmietla a ak to odmieta aj teraz, tak nech mu ich vráti a on jej tieto peniaze pošle ako výživné za dané obdobie. Na otázku súdu navrhovateľ uviedol, že s odporkyňou nemal zrušené bezpodielové spoluvlastníctvo manželov, ani inak toto spoluvlastníctvo nebolo obmedzené v jeho rozsahu. Na ďalšiu otázku súdu navrhovateľ uviedol, že žalované preplatky sú naďalej na účte odporkyne, o ktorý sa tu jedná a na tento účet posielala aj v súčasnosti výživné. Napokon v záverečnom prednese navrhovateľ uviedol, že vykonaným dokazovaním bolo jednoznačne preukázané, že

žalované preplatky sú k dispozícii odporkyne a keďže táto ich neuznala a neuznáva ako výživné pre ich spoločné deti, žiada tieto preplatky vrátiť.

Odporkyňa vo svojej výpovedi uviedla, že predmetný účet založil navrhovateľ v roku 2009 a vie, že potom jej následne kuriér doniesol na podpis zmluvu a potom si pamätá, že o pol roka sa s navrhovateľom chceli na tento účet prihlásiť, ale nešlo im heslo. Ona používala emailovú adresu zilkova@orava.sk asi do marca 2013 a ohľadne užívania účtu a o tom ako fungoval vie len toľko, že tam prišiel prvý preplatok vo výške 690,- eur a ten použili na kúpu sedačky. Peniaze z tohto účtu, ona ale nevyberala, ani nevie ako sa odtiaľ dostali. O tom, že bol takýto preplatok vedela od navrhovateľa, keď išli spolu kupovať sedačku. Ona z daného účtu nikdy nerobila žiadne výbery, nikdy nepoužívala bankomatovú kartu k tomuto účtu, a to z toho dôvodu, že nemala ani PIN kód k tejto karte. Ona nevidela navrhovateľa pritom, že by používal kartu od M-bank, pretože bol často pracovne mimo domova, kde chodil len na víkendy. Ona nemôže uznať dané preplatky ako výživné, pretože pri rozvode navrhovateľ hovoril, že tieto chce vrátiť a ak by to ona uznala, tak by navrhovateľ zasa mohol povedať, že mu tie preplatky ukradla. Chcela, aby sa tieto preplatky riešili v rámci vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva manželov, keď išlo o príjem z podnikania navrhovateľa, pričom ona bola u neho zamestnaná. Na otázku súdu uviedla, že sa k žalovaným preplatkom DPH fyzicky nikdy nedostala, takže sa tak nestalo ani v prípade žalovaných preplatkov. Na otázky navrhovateľa uviedla, že ak aj chodili na emailovú adresu zilkova@orava.sk výpisy z účtu, tak si ich neprezerala, pretože kým spolu žili, nemala na to žiaden dôvod. Pred polrokom jej neprišla žiadna karta k tomuto účtu. Nevyvinula žiadnu aktivitu k tomu, aby sa dostala k prostriedkom na tomto účte. Na otázku súdu odporkyňa uviedla, že daný účet nikdy nepoužívala a ani v súčasnosti nepoužíva.

Odporkyňa v rámci ďalšieho dokazovania navrhla, aby navrhovateľ predložil výpisy z účtu o tom, že na daný účet v M-banke posielala v súčasnosti výživné.

V záverečnom prednese právny zástupca odporkyne navrhol žalobu ako bezdôvodnú zamietnuť, a to pre neunesenie dôkazného bremena, ktoré spočíva na navrhovateľovi. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie NS SR č.k. 6Obdo/16/2008 zo dňa 16.12.2008. Navrhovateľ nepredložil žiadny relevantný dôkaz o tom, že by mala odporkyňa k danému účtu prístup, odporkyňa je len jeho vlastníčkou. Nikdy z účtu peniaze nevyberala, ani s nimi sama nenakladala a navrhovateľ vôbec nepreukázal, že by ich vybrala, resp. inak nakladala s preplatkami DPH, ktoré sú predmetom žaloby. Tieto by podľa navrhovateľa mali byť stále na danom účte, ako to aj vyplýva z údajov zo zostatku na účte na výpisoch, ktoré predložil navrhovateľ, kde je uvedený konečný zostatok 1.527,97 eur. Poukázal na zmatečnosť žaloby, keď v konaní 8P/33/2013 navrhovateľ uviedol, že daný účet je účtom jeho manželky, kde bol zostatok 1.136,23 eur. Uviedol, že matke nemôže dať žiadne financie, pretože mu už odmietla oproti podpisu prevziať peniaze. Podľa názoru odporkyne by si navrhovateľ mal založiť iný účet, na ktorý by mu boli posielané preplatky, lebo doterajšia konštrukcia je v rozpore s dobrými mravmi. Odporkyňa zastáva názor, že zostatky na účte je treba vyporiadať v rámci vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva manželov.

Na základe vykonaného dokazovania súd dospel k záveru, že žalobnému návrhu vyhovieť nemožno a preto ho zamietol, a to z nasledovných dôvodov.

Účastníci konania boli manželmi, ktorí manželstvo uzavreli dňa 17.02.1996. Dňa 10.10.2012 odporkyňa v tomto konaní (6C/34/2014) podala na tunajšom súde návrh na rozvod manželstva (vrátane návrhu na úprav práv a povinností k maloletým deťom na čas po rozvode), o ktorom bolo rozhodnuté rozsudkom tunajšieho súdu č.k. 8P/123/2012- 407 zo dňa 20.08.2013

tak, že o.i. manželstvo účastníkov konania bolo rozvedené. Výrok o rozvode manželstva nadobudol právoplatnosť dňa 05.10.2013 (č.l. 69-78 spisu). Z odôvodnenia uvedeného rozsudku vyplýva, že na pojednávaní, na ktorom súd rozhodol o rozvode manželstva navrhovateľ v tomto konaní (6C/34/2014) uviedol, že manželské výživné neplatí, pretože manželke chodí na účet v BRE Bank SA, pobočka zahraničnej banky mBank v SR, ktorý je na meno manželky, DPH, ktoré bolo daňovým úradom odoslané vo viacerých platbách, k 31.07.2013 v sume 1.136,23 eur. Odporkyňa v tomto konaní (6C/34/2014) na uvedenom pojednávaní uviedla, že s peniazmi na účte v BRE Bank SA, pobočka zahraničnej banky mBank v SR nemôže disponovať, pretože sa nemôže dostať k tomuto účtu, ku ktorému nemá prístupové údaje, pričom zmluvu týkajúcu sa tohto účtu podpísala, avšak nemá k dispozícii platobnú kartu k účtu a na účte nerobila žiadne transakcie.

Z týchto výpovedí účastníkov konania, ako aj ich výpovedí na pojednávaní dňa 20.10.2014 možno vyvodíť medzi účastníkmi konania nespornú skutočnosť, že účastníci konania počas manželstva založili účet v BRE Bank SA, pobočke zahraničnej banky mBank v SR účet, na ktorý boli poukazované preplatky DPH vzniknuté pri podnikaní navrhovateľa. Takisto nespornou skutočnosťou je, že odporkyňa podpísala zmluvu o založení účtu. Z výpisov daného účtu vyplýva, že dňa 22.03.2013 Daňový úrad na tento účet poukázal platbu v sume 355,66 eur s označením PÚ - Daň z pr.hod., dňa 24.05.2013 platbu v sume 337,69 eur s označením PÚ - Daň z pr.hod, dňa 31.07.2013 platbu v sume 16,98 eur a v sume 437,38 eur obe s označením PÚ - Daň z pr.hod a napokon dňa 23.08.2013 platbu v sume 382,37 eur s označením PÚ - Daň z pr.hod. Spolu uvedené platby predstavujú sumu 1.530,08 eur, teda sumu, ktorá je predmetom konania.

Ostalo však nepreukázaným (a dôkazné bremeno niesol v tomto smere navrhovateľ), že by jediným majiteľom a disponentom daného účtu bola odporkyňa. Len fakt, že výpisy chodili na jej emailovú adresu (resp. emailovú adresu s jej menom) a že podpisovala zmluvu to sám o sebe nepreukazuje.

Tieto skutočnosti však pre rozhodnutie súdu neboli rozhodujúce, pretože súd dospel k záveru o nedôvodnosti žaloby aj z iného dôvodu.

Je zrejmé, že preplatky DPH boli na daný účet poukázané v čase, keď manželstvo účastníkov konania trvalo. Skutočnosť, že manželia už spolu v tom čase nežili v spoločnej domácnosti (výpoveď navrhovateľa v konaní 6C/34/2014, podľa ktorej sa zo spoločnej domácnosti bol nútený vystáhnovať 17.02.2013 a vyjadrenie odporkyne v konaní 8P/123/2012, podľa ktorého s manželom nežije od 17.02.2013 - str. 6 rozsudku 8P/123/2012-407 zo dňa 20.08.2013) je v kontexte rozhodovanej veci bez právneho významu. Manželstvo účastníkov konania zaniklo právoplatnosťou rozhodnutia o rozvode ich manželstva, t.j. dňa 05.10.2013. Uzavretím manželstva účastníkom vzniklo bezpodielové spoluvlastníctvo manželov a so zánikom manželstva toto bezpodielové spoluvlastníctvo manželov zaniklo (§ 148 ods. 1 Občianskeho zákonníka), keďže účastníci konania si jeho vznik nevyhradili ku dňu zániku manželstva, ani toto spoluvlastníctvo počas manželstva nebolo zrušené (výpoveď navrhovateľa a zoznam konaní tunajšieho súdu, z ktorého je zrejmé, že sa tu nevedlo konanie o zrušenie bezpodielového spoluvlastníctva účastníkov- č.l. 9 spisu). Keďže nielen mzda, ale akékoľvek peňažné plnenia, ktoré ktorýkoľvek z manželov získa počas trvania manželstva (len s výnimkami uvedenými v zákone - v podmienkach právneho poriadku SR § 143 ods. 1 Občianskeho zákonníka) sa stáva súčasťou bezpodielového spoluvlastníctva manželov, a to okamihom vyplatenia niektorému z manželov (k tomu vid' rozsudok NS ČR sp. zn. 30 Cdo 2051/2001 z 27.02.2002), nie je možné vyhovieť návrhu navrhovateľa na vrátenie takéhoto plnenia. Peňažné prostriedky, ktoré sa podľa vyjadrenia navrhovateľa na danom účte stále nachádzajú, patria do bezpodielového spoluvlastníctva účastníkov konania (ďalej len ako "BSM"), sú to teda prostriedky spoločné, pričom žaloba by mohla byť úspešná len v prípade, ak by išlo o prostriedky patriace výlučne navrhovateľovi, čo však nie je daný prípad. Rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR, na ktoré súd poukazoval, sa týkalo peňažného plnenia, ktorým bolo vrátenie dane z príjmu. Najvyšší súd ČR konštatoval, že ak sú príjmy zo zárobkovej činnosti štandardným zdrojom BSM, tak aj peňažné plnenie vyplatené v súvislosti s touto zárobkovou činnosťou sa stalo súčasťou BSM.

Analogicky potom v kontexte prejednávanej veci platí, že ak výnos z podnikania je (rovnako ako mzda z pracovného pomeru) patriaci jednému z manželov najčastejším zdrojom BSM (rozsudok NS ČR sp. zn. 22 Cdo 2545/2003 zo dňa 24.02.2005 uverejnený v Soubore civilních rozhodnutí a stanovisk pod č. C 3282), tak potom aj peňažné plnenia vyplácané v súvislosti s týmto podnikaním sa okamihom ich vyplatenia stávajú súčasťou BSM. Nepredstavujú teda výlučný majetok jedného (podnikajúceho) manžela. To súčasne vylučuje, aby pri bývalom manželom, ktorý by mal takéto plnenia u seba, bolo možné hovoriť o bezdôvodnom obohatení. Zhrnúc doteraz uvedené, keďže preplatky DPH vyplatené navrhovateľovi počas trvania manželstva sa okamihom ich vyplatenia stali súčasťou BSM a je potrebné tieto plnenia vyporiadať (dohodou alebo súdnym rozhodnutím) spolu so všetkými ostatnými pasívami a aktívami, ktoré tvoria BSM (existencia ďalších aktív a pasív vyplýva z pripojených spisov). Vyporiadanie sa v prípade, ak o ňom rozhoduje súd, musí týkať celého majetku patriaceho do BSM.

V rámci dokazovania odporkyňa navrhla, aby navrhovateľ predložil výpisy z účtu, ktorého sa týka predmet konania na preukázanie jeho tvrdenia, že naň v súčasnosti posielal výživné. Súd návrh na vykonanie takéhoto dôkazu zamietol a dôkaz nevykonával, pretože skutočnosť, ktorá mala byť navrhnutým dôkazom preukázaná sa netýkala prejednávanej veci (súd v konaní neriešil otázku výživného).

S ohľadom na plný úspech odporkyne v konaní, súd o trovách o konania rozhodol podľa ust. § 142 ods. 1 O.s.p., podľa ktorého právo na náhradu trov konania vzniklo v spore úspešnej odporkyne. Tá bola v konaní zastúpená advokátom, ktorý si vyúčtoval trovy právneho zastúpenia v podobe odmeny a režijného paušálu za štyri úkony právnej služby, a to prevzatie veci dňa 06.09.2014, nahliadnutie do spisu dňa 24.09.2014, porada s klientom pred pojednávaním dňa 20.10.2014 a účasť na pojednávaní dňa 20.10.2014, a to spolu v sume 317,64 eur, keď odmenu za jeden úkon uplatnil v sume 71,37 eur a režijný paušál v sume 8,04 eur. Výška odmeny za jeden úkon právnej služby je z hodnoty veci je 71,37 eur, advokátovi k odmene náleží režijný paušál vo výške 8,04 eur ku každému z úkonov. Súd advokátovi priznal plnú odmenu za dva úkony právnej služby (prevzatie veci a účasť na pojednávaní). Pokiaľ ide o úkon porady s klientom v deň pojednávania, ak išlo o poradu tesne pred pojednávaním, táto je podľa názoru súdu súčasťou odmeny za účasť na pojednávaní. Nech však došlo k vykonaniu porady kedykoľvek, súd vykonanie tohto úkonu nemal nijako preukázané. Z tohto dôvodu súd advokátovi odmenu za takýto nepreukázaný úkon právnej služby priznať nemohol. Pokiaľ ide o úkon "nahliadnutie do spisu" dňa 24.09.2014, súd mal z úradného záznamu na č.l. 64 spisu preukázané, že v tento deň advokát nahliadal do spisu. Vykonanie tohto úkonu súd považuje za účelné, avšak nejde o tak časovo a na prípravu a výkon náročný úkon, ako je tomu v prípade účasti na pojednávaní, za ktoré patrí plná odmena. Keďže nejde o úkon konkrétne uvedený v § 13a ods. 1 a 2 vyhlášky č. 655//2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb, podľa § 14 ods. 8 patrí tá takýto úkon odmena ako za úkon, ktorý je mu povahou a účelom najbližší. Súd za takýto najbližší úkon považuje ďalšiu poradu s klientom kratšiu ako jedna hodina (nahliadnutie do spisu trvalo 10 minút, k čomu však treba pripočítať aj čas strávený cestou zo sídla advokáta na súd a späť) podľa § 13a ods. 2 písm. d/, za ktorú náleží odmena vo výške 1/2-ice základnej sadzby odmeny. V tomto prípade ide o 1/2-icu z 71,37 eur, čo predstavuje odmenu 35,69 eur. Zhrnúc doteraz uvedené súd odporkyne priznal náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 202,55 eur (odmena za tri úkony 178,43 eur + režijný paušál k trom úkonom 24,12 eur). Pri priznaní týchto trov, popri už uvedených ustanoveniach, súd aplikoval aj § 9, § 10 ods. 1, § 13a ods. 1 písm. a/ a c/, § 15 písm. a/, § 16 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb.

Priznané trovy je navrhovateľ povinný zaplatiť právnemu zástupcovi odporkyne, a to s poukazom na ust. § 149 ods. 1 O.s.p., podľa ktorého ak advokát zastupoval účastníka, ktorému bola prisúdená náhrada trov konania, je ten, ktorému bola uložená náhrada týchto trov, povinný zaplatiť ju advokátovi.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresný súd Dolný Kubín (§ 204 ods. 1 O.s.p.), v dvoch vyhotoveniach.

V odvolaní sa musí okrem všeobecných náležitostí podania stanovených v § 42 ods. 3 O.s.p. (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka a čo sleduje, jeho datovania a podpísania) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha (§ 205 ods. 1 O.s.p.).

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že:

a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,

- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- e) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- f) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),
- h) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 O.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie (§ 205 ods. 3 O.s.p.).

V prípade, že nebude dobrovoľne splnená povinnosť uložená týmto rozhodnutím, môže sa osoba oprávnená z rozhodnutia domáhať uspokojenia svojho nároku návrhom na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona - zákon č. 233/1995 Z.z. v znení neskorších zmien (§ 251 ods. 1 O.s.p.).